Győri László

Kedves Farkas-család!

Tudtam, hogy ilyen idős korban bármikor bekövetkezhet a vég, de azért még éveket vártam volna tőle.

Lacit a hatvanas évektől ismertem, rendszeresen küldtem neki, az Új Írásnak verseket, jókat, rosszakat, de akár silány volt, akár jó, Laci mindig válaszolt, igazi úriember volt, elegáns lélek.

Nem csoda, hogy annyian összegyűltünk, amikor - de mikor is? - a Szabó Ervin Könyvtárban (ugye ott?) köszöntöttük, akkor derült ki igazán, hogy milyen sokan szerették éppen emiatt, s hogy milyen sokan milyen sokat köszönhettünk neki. Sokunkat indított útnak, sokunkat gondozott, mindig figyelmes volt. A huszadik század, egy nem is túl szűk idő nagy szerkesztője volt. Új Osváth Ernő.

És volt ereje újra indítani máshogy, új eszközzel azt a régi folyóiratot. Örök hála neki, örök hála egész életművének.

Keze írását száz közül is megismerném, ugyanis mindig kézzel írt. Az internettel ez természetesen elmaradt, nem abban a világban élünk. De ha ma írna, kalligrafikus, gyönyörű betűiről újra ráismernék. Már nem lehet, csak emlékezetem őrzi, de az örökre.

Isten vele!